

บทที่ 1

บทนำ

ดาวหางคือวัตถุท้องฟ้าที่เป็นบริวารของดวงอาทิตย์ นอกเหนือไปจากดาวเคราะห์ ดาวเคราะห์น้อย ดาวตกและอุกานาด ดาวหางปรากฏในท้องฟ้าด้วยทางอันยาวเหยียดจากก้อนกลมซึ่งเราเรียกว่า หัว ก็จะมีทางทอสายยาวออกไป บางทีอาจยาวถึง 1 ใน 6 ของท้องฟ้าหรือมากกว่านั้น เนื่องจากดาวหางมีทางอันยาวเหยียดนี้เองที่ทำให้เป็นจุดสนใจของคนทั่วไป ดาวหางเคลื่อนที่ไปในท้องฟ้าได้อย่างรวดเร็วกว่าเท่าท้องฟ้าอื่นๆ นักดาราศาสตร์พบว่าดาวหางโครงการอบรมดวงอาทิตย์ ตามกฎความโน้มถ่วงของนิวตัน และกฎการโคจรควบคู่ไปพร้อมกัน

สำหรับดาวหางเอล-บอพ (C/1995 O1) ได้ถูกค้นพบโดย Alan Hale และ Thomas Bopp ในเวลาไล่เลี่ยงกัน คือวันที่ 22 กรกฎาคม 2538 ด้วยเหตุนี้ดาวหางที่ถูกค้นพบจึงถูกตั้งชื่อว่าดาวหางเอล-บอพ เพื่อเป็นเกียรติแก่นักดาราศาสตร์ที่งดงาม

ในการวัดความสว่างของดาวหางจะวัดในรูปของโชคิติมาตร(Magnitude) ความสว่างของดาวหางเกิดจากแสงสะท้อนจากดวงอาทิตย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อดาวหางเคลื่อนที่เข้าใกล้ดวงอาทิตย์ น้ำแข็งซึ่งเป็นองค์ประกอบส่วนใหญ่ของดาวหาง จะเกิดการระเบิดถลายเป็นไอซ์ทึ่งเมื่อผลให้ความสว่างของดาวหางเพิ่มขึ้น ขนาดของโชคิติมาตรยิ่งมีค่าน้อยแสดงว่าดาวหางมีความสว่างมาก

โชคิติมาตรปราภรรวม(Total Apparent Magnitude, m) ของดาวหางขึ้นอยู่กับระยะทางศูนย์สุริยะ(Heliocentric Distance, r) ระยะทางศูนย์โลก(Geocentric Distance , Δ) และค่าโชคิติมาตรสัมบูรณ์รวม(Total Absolute Magnitude , M_0) ซึ่งค่าโชคิติมาตรปราภรรวมของแต่ละวัน สามารถแสดงได้ด้วยสมการที่เรียกว่า Power - Law ดังนี้

$$m = M_0 + 5 \log \Delta + 2.5 n \log r$$

เมื่อ Δ คือระยะทางจากดาวหางถึงโลกในหน่วยดาราศาสตร์

r คือระยะทางจากดาวหางถึงดวงอาทิตย์ในหน่วยดาราศาสตร์

n คือ Power-Law Exponent

ในที่นี่ ค่า 1 หน่วยดาราศาสตร์เท่ากับ 150 ล้านกิโลเมตร หรือ 93 ล้านไมล์

ในการวิจัยนี้ ได้ใช้เทคนิค ซี ซี ดี โฟโตเมตรี เพื่อวัดค่าโซติมัตรของความทางและความมาตรฐาน และได้ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ Q Basic ในการวัดระยะทางความทางถึงคงยาทิตย์(ร) ระยะทางความทางถึงโลก(Δ) และดำเนินการของความทาง ในการสร้างกราฟเพื่อหาค่าโซติมัตร-สัมบูรณ์นั้น ได้ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ Microsoft Excel ทั้งนี้เพื่อความรวดเร็วในการคำนวณ ซึ่งได้ช่วยเรื่องของการพัฒนาเทคนิคในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับความทางคงอื่นๆ อีกด้วย